

Carolina en ràpel a Vilanova de Meià.
Foto: Montse Mena.

Si, per començar et poses tot l'arsenal, (alguns 4 vegades l'arnés, jo mateixa...) i et diuen...apa, tú mateixa...cap amunt!

Quèee? Això haig de pujar? Però si això és llis i dret com un pal d'escombra! Jo baixo, jo baixo que aquí no hi ha per on agafar-se... sort que els monitors, als qui farem un monument a la paciència infinita, agafen les regnes i et convencen de què realment allò que veus pla és una mà bona, o un bon peu...si, bueno... però segueixes pensant com dimonis aguanto tot el meu pes en un bony de la mida del dit gros i pla com un plat?

Després d'hores i hores d'esforç sobrehumà per intentar que el cos et respongui i no et tremoli o falli un peu al moment més delicat...acabes aprenent el significat de moltes coses: tiba'm! (paraula per excel·lència) o reunió! o baixa'm! o lliureee!. Mai a la vida m'havia reunit tantes vegades i tanta estona seguida. Acabes fent amics inoblidables com l'estimada boga d'ancoratge o l'amic que t'ha estat tibant des de baix que quasi t'ha enlairat cap al final de la via o la cinta exprés de la que no ens hem d'acostumar d'agafar-nos en moments crítics...

Si, realment ha estat una experiència positiva i enriquidora que ha costat de digerir per lo concentrada que ens l'han servida però molt bona a la fi. No parlaré de les teòriques de gairebé a mitja nit, no parlaré tampoc del fred ni de les agulletes del dilluns perquè amb el bon ambient i el nostre inoblidable amic Francesco del cap de setmana a Vilanova se't passen totes les manies i et queda molt bon record.

Moltes gràcies a tots, i espero que amb l'ajuda i companyia de tots una servidora sigui menys dolenta escalant que quan va començar...

Ens veiem a les parets!

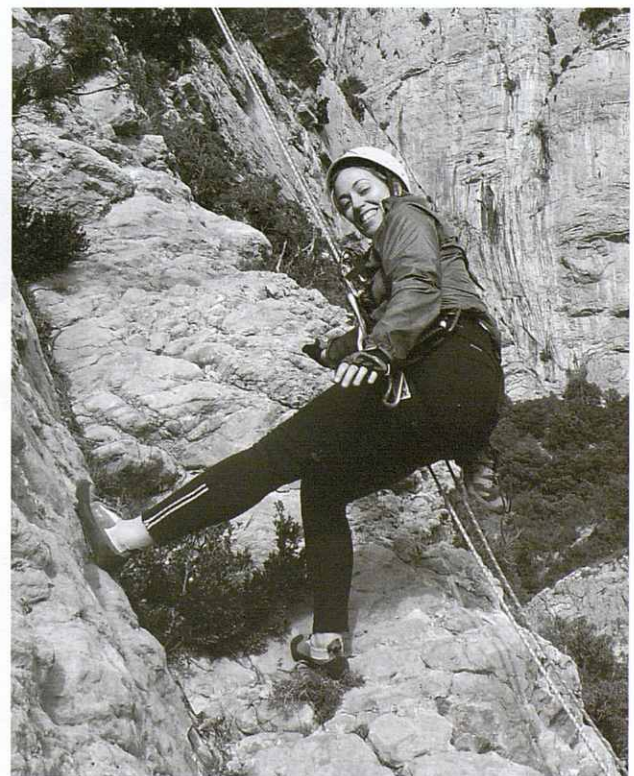
Carolina González

Experiència alumna XIVè curs d'escalada de Granollers

Aquí deixo per escrit la meva petita experiència en el món de l'escalada. El meu nom és Sandra i he començat gràcies a un parell d'amics. Vaig decidir apuntar-me al XIVè curs d'escalada del SEDEG per poder ser autònoma i sortir amb gent del Vallès. I de fet, encara no puc acabar de dir que sigui autònoma, perquè les reunions no són el que diguem senzilles, però sí que puc dir que s'ha format un grupet de gent per sortir.

Encara que sóc la petita del grup no em sento com a tal, ja que hi ha alguns personatges que són com nens/es. Aquest fet li proporciona a l'escalada unes rialles constants, exceptuant els instants que no saps com i on has de posar una o varies extremitats. Aquests moments s'accentuen quan vas de primer: la gola seca, una cançoneta en el cap que et diu "feia falta estar aquí?", ai mare meva que alt està això!, on està la xapa?, no pensis no pensis, la merda de corda mai vol entrar a la cinta...", i ja no dic res quan demanes consell als monitors i et diuen "tu mateixa, posa un peu i després un altre, tu tranquil·la que estàs segura" en aquests moments sempre se t'escapa algun insult, o encara pitjor quan et diuen "veus aquell foradet? Allà poses una mà i el peu amunt! i ja podràs xapar", en aquells instants treus les forces, la fe o et cagues en tot, però ho acabes fent. Just després de tot el cúmul de sensacions, superacions i tensions que has patit en aquella paret, te n'adones de tota l'adrenalina que alliberes i que val la pena escalar. Serà aquest el cuquet del que parlen ?

Sandra Torres

Sandra escalant a Vilanova de Meià.
Foto: Montse Mena.